

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci ve věci

žalobkyně: **sanex cz. s.r.o.**, IČO: 28686292,
sídlem Španělská 742/6, 120 00 Praha 2,
zastoupena JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem,
sídlem Kostelní 233/1, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. 46897/19/5200-11432-711778,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 14. 11. 2019, č. j. 46897/19/5200-11432-711778, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. 1493586/18/2503-50521-050142, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 11. 2012 do 31. 12. 2013 dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) ve výši 1 320 310 Kč a zároveň byla žalobkyni uložena povinnost uhradit penále ve výši 264 062 Kč. Současně žalobkyně navrhovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve zrekapitulovala průběh daňového řízení a obsah svého odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně. Namítala dále, že se žalovaný nevypořádal s jejím odvoláním v celém rozsahu, neboť odvoláním napadla výslovně doměřený základ daně v plné výši, tedy jak akce Přeštice a Vyrtych, tak i akce Děčín, Česká Lípa, Ústí nad Labem, Teplice, Štěchovice, Linie VVN a TR Litvínov. Posledně napadenou akcí se žalovaný nezabýval s odůvodněním, že konkrétní námitky směřují pouze k neuznaným nákladům, které se týkaly akce Vyrtych a akce Přeštice. Takové odůvodnění nebylo dle žalobkyně opodstatněné. Konstatovala, že v odvolání byla obsažena námitka u akce Děčín, Česká Lípa, Ústí nad Labem, Teplice, Štěchovice, Linie VVN a TR Litvínov, která se týká toho, že náklad nebyl uznán jen proto, že poskytovatel služby SVS-DC s.r.o. byl nekontaktní. Je tak dle žalobkyně nepochybné, že požadovala přezkoumání i této odvolací námitky, čímž žalovaný porušil § 114 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.
3. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný v odst. 85 napadeného rozhodnutí tvrdí, že věrohodnost tvrzení daňového subjektu je problematická, neboť nemá na rozdíl od svědka povinnost tvrdit pravdu a nic nezamlčet, a že tvrzení daňového subjektu se vztahují k věci týkající se jeho samotného, tudíž je nelze vnímat ani jako nezávislá. Podle žalobkyně je takový závěr právně nepřijatelný a je též nepřipustnou spekulací. Řízení, které vychází z této spekulace, není řízením férovým, neboť pro žalovaného má každé tvrzení daňových subjektů problematickou (pochybnou) hodnotu věrohodnosti a není vnímáno jako nezávislé (objektivní).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobkyně sice v odvolání uvedla, že „*napadá dodatečný platební výměr v celém rozsahu*“, nicméně její konkrétní námitky směřovaly pouze ke stavebním akcím Vyrtych a Přeštice. Upřesnil, že žalobkyně v odvolání nejdříve krátce shrnula průběh řízení a pak konkretizovala, které náklady nebyly uznány, následně pouze konstatovala, že „*K samotné akci uvedené pod bodem 3) správce daně navíc uvádí, že se jednalo o přijetí služeb poskytnuté nekontaktním daňovým subjektem SVS-DC s.r.o.*“, dále žalobkyně uvádí konkrétní námitky, které však vždy uvozuje „*K akci Vyrtych*“, „*K akci Přeštice*“. Výše uvedenou citaci nelze dle žalovaného rozhodně považovat za námitku ve smyslu toho, jak ji prezentuje žalobkyně v žalobě, resp. jak se snaží vyvolat dojem, že námitka byla obsažena v odvolání. Toto konstatování žalobkyně nebylo v odvolání žádným způsobem rozvedeno, nebylo uvedeno, proč má žalobkyně závěry správce daně stran akce shrnuté pod bodem 3) v odvolání za nezákonné či nesprávné. Uvedl, že není tím, kdo by měl domýšlet námitky žalobkyně, či si je konstruovat, aby se s nimi následně mohl vypořádat. Toto právo a povinnost svědčí žalobkyni, pokud tohoto

svého práva nevyužije, nemůže se následně domáhat toho, že rozhodnutí nebylo přezkoumáno v takovém rozsahu, v jakém požadovala. Žalovaný odmítl, že by postupoval v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu. Námitky žalobkyně proto považoval za účelové, vedené snahou zmírnit dopady její vlastní liknavosti.

5. Žalovaný uvedl, že žalobkyně konstatování uvedené v bodě 85 žalobou napadeného rozhodnutí vytrhává z kontextu a snaží se cíleně konstruovat předpojatost žalovaného k tvrzením žalobkyně. Konstatování uvedené v závěru odst. 85 žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vnímat v kontextu celého odůvodnění, resp. i v kontextu odst. 84 a 86. Toto konstatování stran „problematickosti“ důkazního prostředku – tvrzení daňového subjektu, bylo zamýšleno obecně, nikoliv tak, že konkrétní tvrzení daňového subjektu (řešené v odst. 84 žalobou napadeného rozhodnutí) je nutno apriori považovat za nedůvěryhodné či nevěrohodné. Výše uvedené námitky žalobkyně tak žalovaný odmítl, neboť žalobkyně z pouhého obecného konstatování konstruuje něco, co vůbec nebylo obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že v odst. 84 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval právě tvrzením žalobkyně, kdy konstatoval, že otázka přítomnosti jednatele na akcích Vyrtých a Přestice nemá pro nyní posuzovaný případ žádnou relevanci a následně bylo vysvětleno proč. V odst. 85 se pak žalovaný zabýval tvrzením žalobkyně, a to pouze v rovině vysvětlení pozice tohoto důkazního prostředku, kdy žalovaný s cílem řádně vypořádat námitky žalobkyně odhlédl od irelevantnosti tohoto důkazního prostředku, která byla konstatována v odst. 84. V odst. 86 pak žalovaný pro úplnost uzavřel, že tvrzení žalobkyně navíc nebylo podloženo žádnými dalšími důkazními prostředky, které by vedly k tomu, že by tento důkazní prostředek mohl vůbec být posouzen jako věrohodný (žalovaný tak setrval pouze v rovině tvrzení). S ohledem na konstatovanou irelevantnost tvrzení žalobkyně žalovaný uzavřel, že i kdyby byl tento důkazní prostředek posouzen jako věrohodný, neměla by tato skutečnost vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání

6. Právní zástupce žalobkyně při jednání konaném dne 30. 3. 2022 zdůraznil, že nepovažuje za správné tvrzení žalovaného, že věrohodnost tvrzení daňového subjektu je problematická, neboť nemá na rozdíl od svědka povinnost tvrdit pravdu a nic nezamlčet, a že tvrzení daňového subjektu se vztahují k věci týkající se jeho samotného, a tudíž je nelze vnímat ani jako nezávislá. Uvedl, že žalovaný tedy tvrdí, že všechny údaje sdělené daňovým subjektem jsou nevěrohodné, což je však v rozporu s daňovým řádem.
7. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání poukázal na to, že se žalovaný se všemi žalobními námitkami vypořádal ve vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že daňové orgány nepovažují za nevěrohodná vyjádření daňových subjektů. Zdůraznil, že v projednávané věci vznikly správci daně pochybnosti o správnosti údajů obsažených v daňovém přiznání žalobkyně, které žalobkyně v daňovém řízení nerozptýlila.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou, že se žalovaný nevypořádal s odvoláním v celém rozsahu, ačkoli žalobkyně výslovně napadala doměřený základ daně v plné výši. Z obsahu správního spisu plyne, že odvolání žalobkyně ze dne 11. 6. 2018 bylo blanketní, a neobsahovalo tudíž žádné odvolací námitky. Své odvolání žalobkyně k výzvě správce daně doplnila podáním ze dne 7. 7. 2018. V rámci doplnění odvolání žalobkyně obecně uvedla, že napadá dodatečný platební výměr správce daně v celém rozsahu, neboť je nezákonný, popř. řízení, které mu předcházelo, trpí vadami mající podstatný vliv na jeho zákonnost. Dále žalobkyně konstatovala, že dodatečný platební výměr byl vydán na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 14. 5. 2018, přičemž následně popsala daňové náklady, které nebyly ve zprávě o daňové kontrole správcem daně uznány, aby následně přepsala, jak se správce daně vyjádřil k návrhu na doplnění dokazování v protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 14. 5. 2018.
11. Poté žalobkyně v doplnění odvolání obecně tvrdila, že správce daně nezjistil správně skutkový stav, jelikož nesprávně hodnotil důkazní prostředky, a tedy nepostupoval v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně v odvolání poté již konkrétně tvrdila, že se správce daně nevypořádal s písemným vyjádřením jejího jednatele M. K., které je uvedeno na straně 22 zprávy o daňové kontrole. Konstatovala, že jako jednatel žalobkyně správci daně sdělil, co bylo důvodem časového rozdílu mezi jednotlivými fakturami, přičemž takové tvrzení je vyvrácením pochybnosti vyjádřené správcem daně.
12. Dále žalobkyně v doplnění odvolání namítala, že je zcela nepodložený a nesprávný závěr správce daně, že replika žalobkyně nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, že její jednatel byl na místě fyzicky přítomen a zúčastnil se jednání a kontroly provedených prací. Poukázala na to, že svědek Š. jednatele žalobkyně výslovně uvádí, a tedy není žádného důvodu tvrdit, že tvrzení jednatele žalobkyně je konstatováním bez vypovídací schopnosti. Poznamenala, že tvrzení daňového subjektu je jako důkazní prostředek výslovně uvedeno v § 93 odst. 1 daňového řádu.
13. Dále žalobkyně v doplnění odvolání namítala, že navrhovaný výslech svědka H. k novým skutečnostem nemůže být opakováním a postup správce daně, který odmítl provést výslech svědka H., je v rozporu s § 92 odst. 6 daňového řádu a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně proto navrhla vyslechnutí daného svědka.
14. Podle § 114 odst. 2 daňového řádu platí, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. S tím souvisí i § 114 odst. 3 daňového řádu, podle kterého vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.
15. Rozsah přezkumu v daňovém řízení odvolacím orgánem je postaven na kombinaci zásady dispoziční a částečně i na revizním principu. Zásada dispoziční se projevuje v tom, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání uplatnil a

nesmí je opomenout vypořádat. K částečnému reviznímu principu se v odborné literatuře uvádí, že „*odvolací orgán však není omezen rozsahem odvolacích důvodů, a rozhodnutí se tak může odchýlit od odvolatelem požadovaného rozhodnutí. Není však povinen přezkoumat z úřední povinnosti zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu (jak tomu bylo např. ve správním řízení za účinnosti předchozího správního řádu), musí však zohlednit všechny nové skutečnosti, které v průběhu odvolacího řízení vyjdou najevo a mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je odvolatel v odvolání uplatnil.*“ (Baxa, J. a kol. Daňový řád, Komentář. Praha: Wolters Kluwers, 2011, komentář k § 114).

16. Nelze přisvědčit žalobkyni v tom, že žalovaný byl povinen i mimo rozsah odvolacích námitek přezkoumat zákonnost celého daňového řízení. Žalobkyně sice v doplnění odvolání izolovaně uvedla, že napadá dodatečný platební výměr správce daně v celém rozsahu, neboť je nezákonný, popř. řízení, které mu předcházelo, trpí vadami mající podstatný vliv na jeho zákonnost, nicméně toto své tvrzení žalobkyně již nijak nerozvinula. V této souvislosti je tedy nucen soud konstatovat, že není pravdivé tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že odvoláním výslovně napadla doměřený základ daně v plné výši, tedy jak akce Přeštice a Vyrtych, tak i akce Děčín, Česká Lípa, Ústí nad Labem, Teplice, Štěchovice, Linie VVN a TR Litvínov. Nic takového žalobkyně v odvolání ani jeho doplnění neuvedla. Obecné konstatování žalobkyně, že napadá dodatečný platební výměr v plném rozsahu, tudíž ještě neznamená povinnost žalovaného bez bližší argumentace žalobkyně přezkoumávat zákonnost dodatečného platebního výměru ze všech možných hledisek, které by měl žalovaný nadto za daňový subjekt domýšlet. Žalobkyně by si měla uvědomit, že rozsah přezkumu dodatečného platebního výměru žalovaným není dán nekonkrétním tvrzením o tom, že rozhodnutí správce daně napadá v celém rozsahu, ale tím, že v odvolání podle § 102 odst. 1 písm. e) daňového řádu jednoznačně specifikuje, z jakých skutkových a právních důvodů považuje dodatečný platební výměr za nezákonný. Žalovaný proto nepochybil, jestliže k takto obecně vymezenému rozsahu odvolání nepřezkoumával dodatečný platební výměr v celém rozsahu, nýbrž postupoval zcela v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu, pokud se vypořádával s konkrétními a vyargumentovanými odvolacími námitkami, které popsal v odstavcích 13 až 16 napadeného rozhodnutí, které jednotlivě a velice podrobně vypořádal v odstavcích 43 až 102 svého rozhodnutí.
17. Dále soud posuzoval námitku žalobkyně, že v odvolání měla být obsažena námitka u akce Děčín, Česká Lípa, Ústí nad Labem, Teplice, Štěchovice, Linie VVN a TR Litvínov, která se týká toho, že náklad nebyl uznán jen proto, že poskytovatel služby společnost SVS-DC s.r.o. byl nekontaktní. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobkyně se v odvolání vůbec nezmiňovala o poskytovateli služby společnosti SVS-DC s.r.o., jediná zmínka je obsažena v doplnění odvolání ze dne 7. 7. 2018, a to v následujícím znění: „*K samotné akci uvedené pod bodem 3) správce daně navíc uvádí, že se jednalo o přijetí služeb poskytnutých nekontaktním daňovým subjektem SVS-DC s.r.o.*“ Z uvedené citace části textu doplnění odvolání žalobkyně je nepochybné, že se vůbec nejedná o odvolací námitku, protože neobsahuje žádnou vlastní argumentaci žalobkyně, nýbrž pouze shrnutí závěru správce daně. Ani v tomto případě tedy nelze uvažovat o tom, že by žalovaný porušil § 114 odst. 2 daňového řádu.
18. Soud uzavírá, že žalovaný přezkoumal dodatečný platební výměr správce daně v rozsahu odvolacích důvodů a všechny řádně uplatněné odvolací námitky žalobkyně podrobně vypořádal. Námitka žalobkyně o porušení § 114 odst. 2 daňového řádu není důvodná. Zároveň soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, neboť lze z hlediska jeho přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v něm

zcela srozumitelným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních okolností a ustanovení zákona daný případ řešil.

19. Soud se následně zabýval posledně uplatněnou námitkou žalobkyně o tom, že je právně nepřijatelný závěr žalovaného, že věrohodnost tvrzení daňového subjektu je problematická, neboť nemá na rozdíl od svědka povinnost tvrdit pravdu a nic nezamlčet, jelikož tvrzení daňového subjektu se vztahují k věci jeho samotného, tudíž je nelze vnímat ani jako nezávislá.
20. K této námitce je nutno předně zdůraznit, že žalovaný k vyjádření žalobkyně k doplněnému výsledku kontrolního zjištění ze dne 8. 1. 2018 v odst. 84 napadeného rozhodnutí uvedl, že okolnost, zda byl jednatel žalobkyně přítomen na akci Vyrtých a Přestice, nebo nikoliv, nemá pro posuzovaný případ žádnou relevanci, jelikož správce daně nikterak nerozporoval, že dané akce proběhly a rovněž netvrdil, že by jednatel žalobkyně nemohl být na daných akcích přítomen. Žalovaný dále poznamenal, že rozporováno bylo, zda práce k daným akcím se vázící, které žalobkyně uplatnila do nákladů, proběhly deklarovaným způsobem, což samotná přítomnost jednatele žalobkyně nikterak nerozporuje, ale ani nikterak neosvědčuje. Z uvedeného dle soudu jednoznačně plyne závěr, že žalovaný považoval vyjádření jednatele žalobkyně, který vyhodnotil jako důkazní prostředek, za irrelevantní, neboť neprokazuje průběh stavebních prací na akcích Vyrtých a Přestice. Soud dále dodává, že žalobkyně ani konkrétními žalobními námitkami vůbec nebrojila proti závěru o tom, že uvedené vyjádření jednatele žalobkyně je pro hodnocení provedení stavebních prací irrelevantní, zpochybňovala tedy toliko to, že by jeho vyjádření mělo mít nižší věrohodnost oproti svědecké výpovědi. Přesto soud shledává za potřebné zdůraznit, že žalobkyně byla výzvou k prokázání skutečností ze dne 19. 7. 2016 správcem daně mimo jiné vyzvána k prokázání uskutečnění stavebních prací v celkové výši 2 923 334 Kč za akci Přestice a ve výši 2 570 000 Kč za akci Vyrtých, které pro žalobkyni měla provést společnost DC-STAV.TRANS.PACK. s.r.o. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností své pochybnosti o provedení stavebních prací pro žalobkyni od uvedené společnosti odvíjel od toho, že společnost DC-STAV.TRANS.PACK. s.r.o. je nekontaktní a od roku 2010 nezveřejňovala v obchodním rejstříku účetní závěrky. Správce daně tak po žalobkyni požadoval prokázání uskutečnění deklarovaných plnění a jejich faktickou realizaci. Popsané pochybnosti správce daně shledal soud důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu ve vztahu ke zpochybnění stavebních prací provedených pro žalobkyni společností DC-STAV.TRANS.PACK. s.r.o., neboť prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a oprávněnost uznatelnosti faktur vydaných danou společností. Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která tak byla povinna prokázat oprávněnost vynaložených nákladů na provedení stavebních prací týkající se akce Vyrtých a Přestice. V tomto kontextu pak tvrzení jednatele žalobkyně, že byl fyzicky na stavbě týkající se akce Vyrtých a zúčastnil se jednání a kontroly provedených prací, nijak neprokazuje rozsah provedených prací společností DC-STAV.TRANS.PACK. s.r.o. na akci Vyrtých. Soud proto dodává, že se s hodnocením daňových orgánů o tom, že tvrzení žalobkyně, že její jednatel byl fyzicky na stavbě týkající se akce Vyrtých a zúčastnil se jednání a kontroly provedených prací, je neprůkazné ve vztahu k prokázání průběhu stavebních prací, ztotožňuje.
21. Soud dále pro úplnost zdůrazňuje, že vyjádření jednatele žalobkyně, popř. jeho výpověď, nelze považovat za svědeckou výpověď, a že je tedy třeba důvodně rozlišovat mezi vyjádřením statutárního orgánu právnické osoby, který se může na rozdíl od svědka

vyjádřit kdykoli v průběhu daňového řízení, a svědeckou výpovědí. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 6/2010-101, z něhož plyne, že „[v]ypovídal-li tedy předseda statutárního orgánu obchodní společnosti (statutární orgán) o okolnostech týkajících se obchodní společnosti, nelze tuto výpověď považovat za svědeckou výpověď.“ Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 Afs 70/2021-29, je uvedeno: „Jistý podiv v tomto směru vyvolává, že předmět plnění nespecifikovala v žádném ze svých podání v daňovém či soudním řízení ani sama stěžovatelka. Domáhala se sice toho, aby správce daně vyslechl jejího jednatele, avšak výpověď fyzické osoby o záležitostech daňového subjektu, jehož je tato osoba statutárním orgánem, nemůže být v daňovém řízení hodnocena jako výpověď svědka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2011 č. j. 5 Afs 6/2010-101 a ze dne 16. dubna 2015 č. j. 5 Afs 87/2014-50).“

22. Soud považuje za nadbytečné se zabývat tím, zda obecné tvrzení žalovaného o nižší věrohodnosti či objektivnosti vyjádření (vlastního tvrzení) daňového subjektu oproti svědecké výpovědi, které bylo v kontextu rozhodnutí žalovaného zcela redundantní, je opodstatněné, či nikoliv, neboť stěžejní a jediný důvod, proč žalovaný nevycházel z vyjádření jednatele žalobkyně, spočíval pouze v tom, že toto vyjádření není způsobilé prokázat průběh stavebních prací. I kdyby měl totiž soud připustit, že by výše uvedené obecné tvrzení žalovaného nebylo správné, což ovšem soud nečiní, nic by to neměnilo na tom, že žalovaný, jakož i správce daně uzavřeli, že vyjádření jednatele žalobkyně neprokazuje, že práce na akcích Vyrtých a Přestice proběhly deklarovaným způsobem. Obecné pojednání žalovaného obsažené v odst. 85, které je nutno vnímat i s odstavci s ním obsahově spojenými, o nižší věrohodnosti (objektivnosti) vyjádření jednatele žalobkyně tak nemůže založit vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nemůže být důvodem, pro který by měl soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného.
23. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu